୨୯-୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ତୁମକୁ ୨୧ ପିଢି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଦେଇଥାଏ, ଏଭଳି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ମତ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ବି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆଗେଇ ଚାଲ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ନିଜକୁ ନିଜେ ରାଜତିଳକ ଦେବାର ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- (୧) ନିଜକୁ ନିଜେ ରାଜତିଳକ ଦେବାକୁ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ସବୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତାହାକୁ ଭଲ ଭାବେ ଧାରଣ କର । ଏଥିରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କିମ୍ବା କୃପା ଆଦିର କଥା ନାହିଁ (୨) ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁକରଣ କର, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖ ନାହିଁ, ମନମନାଭବ ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହୁଅ, ଏହାଦ୍ୱାରା ଆପେ ଆପେ ତୁମକୁ ରାଜତିଳକ ମିଳିଯିବ । ପାଠପଢା ଏବଂ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ବେଗରରୁ ପ୍ରିନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛ ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ଦୁଇ ଥର ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ କାରଣ ଉଭୟେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି । ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଆଉଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ, ଉଭୟ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଏକାଠି କଥା ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ଅଲଗା-ଅଲଗା ବି କହିପାରନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେଉଁଠି ବି ଲେଖା ହୋଇନାହିଁ । ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ, ଏବେ ବି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ଯାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ, ଯାଙ୍କର ଆଧାର ନେଇଥାଏ । ଗୀତାରେ କିଛି ନା କିଛି ଏପରି ମହାବାକ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକି କିଛିଟା ବାସ୍ତବିକ ଅଟେ । ଏହା ବାସ୍ତବିକ ଅକ୍ଷର ଅଟେ— ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ, ଯେବେକି ଇଏ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଥା'ନ୍ତି । ଯାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକଥା କହିବା ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହେବ । ପୁଣି ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଥା'ନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି, ଇଏ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କେତେ ପୁର୍ନଜନ୍ମ ନେଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ପୁର୍ନଜନ୍ମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା ଅଟେ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ— ଭକ୍ତିମାର୍ଗ (ପ୍ରଥା) । ଜ୍ଞାନ କାଣ୍ଡ ଅଲଗା, ଭକ୍ତିକାଣ୍ଡ ଅଲଗା । ଭକ୍ତି କରି-କରି ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିବାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଭବିଷ୍ୟ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଥରେ ମାତ୍ର ପ୍ରାରବ୍ଧ ତିଆରି କରାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ପଢୁଛ ଭବିଷ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ନୂଆ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଏ । ଏହାର ବହୁତ ମହତ୍ୱ ରହିଛି । ଲୋକମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ କେହି ଶିଖାନ୍ତୁ, ପରନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ବାହାରକୁ (ବିଦେଶକୁ) ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛୁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶିଖିବୁ କାରଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । କିପରି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ସେକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗ ଆତ୍ମିକ ପିତା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଦେହଧାରୀ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ଅପମିଶ୍ରଣ, ଦୁର୍ନିତୀ ତ ବହୁତ ହେଉଛି ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାବାଲା ଅଟେ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ କରାଇଲାବାଲା କେହି ଥିବ । ଏବେ ତୁମେ ବିଚାର କର— ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହିଁ ଠିକ୍ କଥା ନା ? ମୁଁ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିର ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଳ୍ପକାଳ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ଏହା ହେଉଛି ୨୧ ପିଢିର ସୁଖ, ଯାହା ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ସଦ୍‌ଗତି ଦେବାପାଇଁ ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ସବୁଠୁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏହି ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟକୁ କିଣି ନେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ସେହି ଜଡ ଦିଲୱାଲା ମନ୍ଦିର ଅଛି, ଏହି ମଧୁବନ ହିଁ ତୁମର ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲୱାଲା ମନ୍ଦିର ଅଟେ । ସେଠାରେ ଠିକ୍ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ହିଁ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ବ□ମାନ ତୁମର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଚାଲିଛି । ଦିଲୱାଲା ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି— ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୁଃଖ ହରି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମହିମା ଗାୟନ ହୋଇଛି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ । ଯଦିଓ

ଚିତ୍ରରେ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଆଗରେ ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ରଖିବା ନିଷେଧ । ସେମାନେ ତ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ନା ଦେବତାମାନେ କରନ୍ତି ନା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ, ତ□ଜ୍ଞାନୀ । ଯେପରି ଏହା ଆକାଶତ□ ଅଟେ, ସେହିପରି ତାହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମତତ୍ୱ । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ନା ତାଙ୍କୁ ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର ବାବା ହିଁ ଆସି ସଂଗମଯୁଗରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରି, ନିଜକୁ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେ ସବୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଉଥାଅ ତେବେ ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଖାଦ ପଡିଛି, ତାହା ବାହାରିଯିବ । ସ□ପ୍ରଧାନରୁ ସ□ରେ ଆସିଲେ କଳା କମ୍ ହୋଇଥାଏ ନା । ସୁନାର ମଧ୍ୟ କ୍ୟାରେଟ୍ ଥାଏ ନା । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତରେ ସୁନା ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମିଳୁ ନାହିଁ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସୁନାର ମହଲ ଥାଏ । କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି ! ତାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି— ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଇଟା-ପଥର ଆଦିର କୌଣସି କାମ ହେବ ନାହିଁ । ଘର ତିଆରି ହେଲେ ସେଥିରେ ସୁନା-ଚାନ୍ଦି ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ମାଟିକାଦୁଅ କାମ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଏହିପରି ଡ୍ରାମା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଏହି ସମୟରେ ବିଜ୍ଞାନର ବହୁତ ଗର୍ବ ରହିଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଜ୍ଞାନ ଗର୍ବ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିବ । ଏଠାରେ ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ ମିଳୁଛି ପୁଣି ତାହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବଡ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ମିଳିବାକୁ ଯାଉଛି । ବୋମା ଆଦି ସବୁ ବିନାଶ ପାଇଁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବୋମା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମନା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି— ଏହି ବୋମା ଦ୍ୱାରା ଆମର ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହଜିଯାଇଛି ନା । ଏହା ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ବୋମା ତିଆରି କରିବା ବ୍ୟତୀତ ସେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବୋମାଗୁଡିକ ଦ୍ୱାରା ଆମର ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ କିନ୍ତୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ କିଏ ପ୍ରେରିତ କରୁଛି, ଆମେ ତିଆରି କରିବା ବିନା ରହିପାରୁ ନାହୁଁ । ନିଶ୍ଚିତ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡିବ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । କେତେ ବି କେହି ଶାନ୍ତିର ପୁରସ୍କାର ଦିଅନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାବାଲା ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଶାନ୍ତିର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ପବିତ୍ରତାର ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବେହଦର ସମ୍ପ□ ମିଳୁଛି । ସେଠାରେ ତ ଦୁଧର ନଦୀ ବହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ଥିବ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏହା କେବଳ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । କେଉଁଠି ସେ କ୍ଷୀରସାଗର, କେଉଁଠି ଏହି ବିଷୟ ସାଗର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ପୋଖରୀ ତିଆରି କରି ସେଥିରେ ପଥରରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଶୁଆଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥା'ନ୍ତି । କେତେ ସମୟ, ପଇସା ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କ ମୂ□କୁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ସମୁଦ୍ରରେ ପକାଇଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ପଇସା ନଷ୍ଟ ହେଲା ନା । ଏହା ହେଉଛି କଣ୍ଢେଇ ମାନଙ୍କର ପୂଜା । କାହାର ବି ଜୀବନକାହାଣୀ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ କାହାର ବି ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଅ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଜୀବନକାହାଣୀକୁ ଜାଣିଛ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମନା ନାହିଁ । ଆଗରୁ ତ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ଯାଉଥିଲ, ଏବେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ଯାଉଛ । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ଏହାଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିଛୁ । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଜନ୍ମ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ଆୟର ପନ୍ଥା ଅଟେ । ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ସର୍ବଦା ଲକ୍ଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ସାହୁକାର ହେଉଛ ।

ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସମ୍ପ□ବାନ ହେଉଛ । ତୁମେ କୌଣସି ବି ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବ— ଏହା କାହାର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ଅଟେ । ଯେପରି ଦିଲୱାଡ଼ା ମନ୍ଦିର ରହିଛି— ତାହା ହେଉଛି ଜଡ, ଆଉ ଏହି ମଧୁବନ ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ । ଅବିକଳ ଯେପରି ଏହି ବୃକ୍ଷରେ ଦେଖାଯାଇଛି, ସେପରି ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି । ତଳେ ତପସ୍ୟାରେ ବସିଛନ୍ତି, ଉପରେ ଛାତରେ ସାରା ସ୍ୱର୍ଗ ରହିଛି । ବହୁତ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଭାରତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପ□ବାନ, ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ଭାରତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ

କାଙ୍ଗାଳ, ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି କାରଣ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅପବିତ୍ରତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଗରୁଡ ପୁରାଣରେ ଭୟସୃଷ୍ଟିକାରୀ କଥା ଏଥିପାଇଁ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ସୁଧୁରନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ସୁଧୁରିବାର ନାହିଁ । ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବେ ନା । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା କୁହାଯାଏ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ସେହି ସୈନିକମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଲଢୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସବୁ କିଛି ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କ ପାଇଁ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତେଣୁ ଯେତିକି କରିବ ସେତିକି ପାଇବ । ତୁମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ତନ-ମନ-ଧନ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେତିକି କରିବେ ସେତିକି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଏଠାରେ ରହିବାର ତ କିଛି ନାହିଁ । ବ□ମାନ ପାଇଁ ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି—(କାହାର ମାଟି ତଳେ ପୋତି ହୋଇଯିବ) କିନକି ଦବି ରହେ ଧୁଲ ମେଁ... ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେବାପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତନ-ମନ-ଧନ ସବୁ ଏଥିରେ ଲଗାଇଦିଅ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ତ ସବୁ କିଛି ସମର୍ପଣ କରିଦେଲେ ନା । ଯାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ମହାଦାନୀ । ବିନାଶୀ ଧନର ଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ତେବେ ଅବିନାଶୀ ଧନ ମଧ୍ୟ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯିଏ ଯେତିକି ଦାନ କରିପାରିବେ । କେହି ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଦାନୀ ହୋଇଥିଲେ ଲୋକେ କହିଥା'ନ୍ତି ଅମୁକ ବଡ ଦାନୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ନାମ ତ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ ନା । ସେମାନେ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଥେ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିରେ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ ହୋଇନଥାଏ । ଏବେ ତ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ତେଣୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ.... । ଏଥିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କିଛି ନାହିଁ । ସରକାରଙ୍କର କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯାହା କିଛି କରୁଛ ନିଜ ପାଇଁ, ପୁଣି ତୁମେ ୮ର ମାଳାରେ ଆସ, ୧୦୮ ମାଳାରେ ଆସ, କିମ୍ବା ୧୬୧୦୮ରେ ଆସ । ତୁମକୁ ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ଯୋଗ କର ଯାହା ଦ୍ୱାରା କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଯାହା ଫଳରେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ସବୁ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟ । ତୁମର ଲଢେଇ ରାବଣ ସହିତ ହେଉଛି, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ ନୁହେଁ । ଫେଲ୍ ହେବା କାରଣରୁ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ତ୍ରେତୟାକୁ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ପୁରା ଅନୁସରଣ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବା ଦରକାର ନା । ଏଥିରେ ମନ-ବୁଦ୍ଧିରେ ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ଏହା ସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର । ବାବା କହିବେ ଏହାକୁ ସେବାରେ ଲଗାଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ମତ ଦେଉଛି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କର । ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲ, ସେବାକେନ୍ଦ୍ରମାନ ଖୋଲ । ତାହାଦ୍ୱାରା ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ । କେବଳ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ସମ୍ପ□ ନିଅ । ମେସେଞ୍ଜର ବା ସନ୍ଦେଶବାହକ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁକୁହାଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ବାବା ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯିବ । ଏବେ ଜୀବନବନ୍ଧନରେ ଅଛ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏହି ଡ୍ରାମା ଅନାଦି ତିଆରି ହୋଇଛି । କେବେ ହୋଇଛି, କେବେ ଶେଷ ହେବ ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମା ତ ଅନାଦି ଚାଲିଆସୁଛି । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ସେଥିରେ ଏହି ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । ଏହା କେତେ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ତାରକା ପରି ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ମସ୍ତକରେ ବିନ୍ଦି ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିଜେ ନିଜକୁ ରାଜତିଳକ ଦେଉଛ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକୁ ଭଲ ଭାବେ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ତୁମେ ନିଜକୁ ରାଜ-ତିଳକ ଦେଉଛ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଏଥିରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କିମ୍ବା କୃପା ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ହିଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ରାଜ-ତିକଳ ଦେଉଛ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ରାଜ-ତିଳକ ଅଟେ । ପିତାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ଅନୁସରଣ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର, ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ମନମନାଭବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ସ୍ୱତଃ ତିଳକ ମିଳିଥାଏ, ବାବା ଦେଇନଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ । ତୁମେ ଦରିଦ୍ରରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛ । ତେଣୁ କେତେ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ଯାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା ନା । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ଯେତକି-ଯେତିକି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବ ସେତିକି ଧାରଣା ହେବ । ଯୋଗରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି ତେଣୁ ଭାରତର ରାଜଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି । ବାକି ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରି କରି ପୁରା ଆୟୁଷ ଚାଲିଗଲେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଈଶ୍ୱର ଅର୍ଥେ ଗରୀବଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁଣି ନିଜେ

ଈଶ୍ୱର ଆସି ଗରୀବଙ୍କୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ସିଂହାସନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଯେଉଁ ଭାରତ ଶତପ୍ରତିଶତ ଧନଶାଳୀ ଥିଲା, ସେ ଏହି ସମୟରେ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଦରିଦ୍ର ହୋଇଛି । ଦାନ ସର୍ବଦା ଗରୀବଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ବାବା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହିପରି ଯେତେବେଳେ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଇଏ ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶିଖ୍ ଲୋକମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି— ସତଗୁରୁ ଅକାଳ । ବାକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଅକାଳଙ୍କୁ (ବାବାଙ୍କୁ) କେବଳ ଏହି ଆସନ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଭ୍ରୁକୁଟୀ) ହିଁ ମିଳିଛି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ହିଁ ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ୟାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛି । ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଏହି ପାର୍ଟ ଅଛି । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ନୂଆ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନର ଦାନ କରି ମହାଦାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସବୁକିଛି ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ରାଜତ୍ୱରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ନେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଏପରି ଭାବରେ ଯୋଗକୁ ବଢାଅ ଯାହାଦ୍ୱାରା କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ ହେବା ପାଇଁ ପୁରା-ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ପୂର୍ବଜ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଥିବା ଆଧାର ଉଦ୍ଧାରମୂରତ ହୁଅ ।

ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ମୂଳ ବା କାଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ପୂର୍ବଜ ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଦେବତା ଅଟ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମର ଆଧାର, କୁଳର ନିୟମ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଆଧାର, ପ୍ରଥା-ପରମ୍ପରାର ଆଧାର ତୁମେ ପୂର୍ବଜମାନେ ହିଁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆଧାର ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରମୂରତ ଅଟ । ତୁମେମାନେ ବୃକ୍ଷର କାଣ୍ଡ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପର ଶକ୍ତି ବା ସର୍ବଶକ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଅନୁକରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ନିଜ ଉପରେ ଏତେ ବଡ ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିବାର ଅନୁଭବ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ କର୍ମ କର କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପୂର୍ବଜ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ସମୟ ଏବଂ ସ୍ଥିତି ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଶକ୍ତିର କିରଣ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରୀତ କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ ବିଶେଷ ହୋମୱାର୍କ:-

(୨୯) ମଝିରେ-ମଝିରେ ସଂକଳ୍ପର ଗହଳିକୁ ବନ୍ଦ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଏକ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ, ଚାହେଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଚାଲିଥିବା କର୍ମକୁ ବନ୍ଦ କରି ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଏହିଭଳି ଏକ ସେକେଣ୍ଡର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ସାରା ଦିନ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।